

Arrest

nr. 255 481 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 24 augustus 2020 gehoord.

1.3. Op 25 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1992 in Guanare in de staat Portuguesa. U woonde daar tot 2016 in de wijk La Arenosa bij uw ouders, waarna u met uw echtgenote M. J. C. H. (...) (CGVS (...) B; DVZ (...)) in de Urbanizacion Los Pinos, ook in Guanare, ging wonen. U werkte in de pizzeria en het tacorestaurant van uw ouders.

In 2014 voerde u bij de parlementsverkiezingen campagne voor Victor Uribe van de partij Voluntad Popular en u nam in dat jaar ook deel aan betogingen. Sinds 2017 bent u actief voor de partij Primero Justicia, waarvan u soms deelnam aan vergaderingen. U stond in voor de logistiek van evenementen, waaronder het eten, de stoelen en de podia. Uw echtgenote was ook lid van de partij, hielp u met het eten en noteerde klachten in Los Pinos.

Op 23 januari 2019 nam u nogmaals deel aan een betoging, waarbij de autoriteiten geweld gebruikten. De ruiten van uw bestelwagen werden ingeslagen. Toen u thuiskwam deed u via sociale media een oproep voor medicijnen die u vervolgens naar het ziekenhuis bracht voor de gewonde demonstranten. Daar vroeg een lid van een colectivo uw naam, die u niet gaf. U ging vervolgens naar huis.

In de eerste week van september 2019 reden leden van de FAES en de colectivos rond in Los Pinos. Ze controleerden ook de huizen en belden bij u aan. U deed niet open. Op 15 september kwamen 4 leden van de colectivos naar uw huis en riepen dat u naar buiten moest komen, wat u niet deed. Zij gingen vervolgens terug weg. Hierna besloten jullie naar uw ouders te verhuizen. Op 29 september kwamen twee leden van de FAES de pizzeria binnen om de bestelwagen te controleren. Uw echtgenote was in de pizzeria en kwam u halen in de woning van uw ouders boven de pizzeria. Toen u beneden kwam duwden ze een pistool in uw mond en zeiden ze dat u moest stoppen met uw activiteiten. U stopte hierna met uw politieke activiteiten. Op 7 oktober kwam uw vader thuis en werd hij door twee personen in elkaar geslagen. De daders zeiden dat hij aan u moest zeggen dat u Venezuela moest verlaten.

U verliet samen met uw echtgenote Venezuela op 24 november 2019 op illegale wijze. Vooraleer de grens met Colombia over te steken werd u tegengehouden door een Venezolaanse grensbewaker. Hij dreigde jullie op te sluiten en nam foto's van jullie documenten. Jullie kochten hem om en konden alsnog de grens oversteken. U reisde een dag later vanuit Colombia op legale wijze met het vliegtuig via Spanje naar België, waar u op 26 november 2019 aankwam.

Op 29 november 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gevangengenomen of gedood te worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie paspoorten, uw rijbewijs, een uittreksel van uw strafblad, jullie huwelijksakte, attesten van lidmaatschap van de partij Primero Justicia, een verklaring van bureu, 9 foto's van jullie activisme, de schade aan de bestelwagen en de verwondingen van uw vader, de registratie van de bestelwagen en van de pizzeria en een artikel over het protest op 23 januari 2019.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In 2014 voerde u bij de parlementsverkiezingen campagne voor Victor Uribe van de partij Voluntad Popular en u nam in dat jaar ook deel aan betogingen. Sinds 2017 bent u actief voor de partij Primero Justicia, waarvan u soms deelnam aan vergaderingen. U stond in voor de logistiek van evenementen, waaronder het eten, de stoelen en de podia. Uw echtgenote was ook lid van de partij, hielp u met het eten en noteerde klachten in Los Pinos.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie activisme relatief beperkt bleef en voornamelijk ondersteunend was. Jullie namen namelijk recent enkel deel aan de betoging op 23 januari 2019 (CGVS (...), p. 11) en ook op de activiteiten van de partij namen jullie nooit het woord (CGVS (...) B, p. 12). Bovendien zijn er ook twijfels te plaatsen bij uw beweerd activisme.

Jullie leggen als bewijs van jullie activisme namelijk twee foto's neer van jullie op de manifestatie van 23 januari 2019 (bewijsstuk 8; CGVS (...), p. 16). Hoewel u naar eigen zeggen voor alle samenkomsten van de partij de logistiek regelde (CGVS (...), p. 8), maakte u van deze samenkomsten echter geen enkele foto over. Ook nadat uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd nog foto's van jullie activiteiten voor de partij over te maken (CGVS (...) B, p. 24), werden er geen verdere bewijzen in die zin overgemaakt. Dat jullie geen enkele foto kunnen voorleggen van jullie voorgehouden voornaamste activiteiten voor de partij doet dan ook ernstige vragen rijzen over de reikwijdte en frequentie van jullie activisme.

U legt daarnaast ook weinig overtuigende verklaringen af over uw contacten binnen de partij en de vergaderingen waaraan u deelnam. Wanneer u wordt gevraagd wie er concreet op die vergaderingen aanwezig was, antwoordt u dat er veel personen waren. Daarop wordt opnieuw gevraagd welke personen concreet aanwezig waren en geeft u de namen van drie personen waarmee u vooral omging. Twee van hen hadden geen bepaalde rol binnen de partij (CGVS, (...), p. 12). Een van hen, J. J. T. L. (...), is een goede vriend van uw ouders en de eigenaar van uw woning in Los Pinos. U geeft aan te denken dat hij secretaris-generaal was van de partij in de staat Portuguesa. Gevraagd waarom u niet zeker bent van zijn rol binnen de partij, stelt u dat er in de partij veel personen zijn met belangrijke taken, die niet echt een belangrijke functie uitoefenen (CGVS (...), p. 10-11). U geeft aan buiten met deze drie personen geen contact te hebben met andere personen binnen de partij (CGVS (...), p. 12). Het is dan ook weinig overtuigend dat u niet goed weet welke rol of functie uw belangrijkste contact binnen de partij had. Gezien uw rol als verantwoordelijke voor de logistiek is het bovendien opmerkelijk dat u enkel contact zou hebben met een enkele persoon met een omschreven functie binnen de partij. Er kan namelijk verwacht worden dat u voor de logistiek van alle partijactiviteiten met meerdere prominente partijleden contact zou moeten hebben. Gezien deze vaststellingen moet de intensiteit van uw activiteiten voor de partij Primero Justicia dan ook ernstig genuanceerd worden.

Jullie leggen ter staving van jullie activisme voor de partij Primero Justicia elk een attest voor dat jullie lidmaatschap bevestigt (bewijsstuk 6). Hierin staat naast jullie specifieke rol die jullie zelf vermeldden, namelijk coördinator van de logistiek en adjunct-coördinator van familierecht, echter ook dat jullie beiden politiek secretaris zouden zijn en dat u ook coördinator activisme zou zijn. Wanneer u hierop wordt gewezen en wordt gevraagd waarom dat ook op dit document staat, antwoordt u dat u denkt dat ze dat hebben geschreven om u een functie te geven, maar dat u enkel de logistiek deed (CGVS (...), p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is namelijk niet aannemelijk dat ze u in dit document een functie zouden toebedelen die u helemaal niet hebt. Dat de inhoud van dit document niet overeenkomt met uw verklaringen over uw activisme, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activisme. Bovendien moet de waarde van deze attest ernstig genuanceerd worden. Het is namelijk, gezien het werd opgesteld op 20 oktober, door u gesolliciteerd in het kader van uw vertrek uit Venezuela en werd bovendien opgesteld door uw vriend J. T. (...).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of

voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Gezien uw beperkt politiek activisme is het dus weinig aannemelijk dat u gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, en in het bijzonder door de speciale troepen van de FAES. Daarnaast leggen jullie tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de bedreigingen die jullie ondergaan zouden hebben.

U stelt namelijk dat in de eerste week van de september de rondrijdende colectivos en leden van de FAES bij u thuis kwamen aanbellen. U was driemaal zelf thuis toen het gebeurde en de burens meldden u dat het vaker gebeurde (CGVS (...), p. 20). Uw echtgenote verklaarde dat zij in deze periode bijna niet buiten kwam en enkel naar haar moeder ging. Toch verklaarde ze dat deze personen enkel in uw wijk rondreden en verder niets deden (CGVS (...) B, p. 17-18). Wanneer ze met uw verklaringen wordt geconfronteerd, stelt ze dat u dat nooit tegen haar hebt gezegd en dat ze hen alleen zag rondrijden (CGVS (...) B, p. 24. Deze verklaring kan allerm minst overtuigen. In de eerste plaats is het al weinig aannemelijk dat dit telkens gebeurde op de weinige momenten dat zij naar haar moeder ging en dat ook de burens het nooit meldden aan haar. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat u haar hierover niet zou verteld hebben, gezien de problemen die u later gekend zou hebben. Dat uw echtgenote niet op de hoogte is van de eerste problemen die u gekend zou hebben met deze personen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen over de lengte van het verblijf bij uw ouders. U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie na de bedreiging op 15 september naar uw ouders verhuisden (CGVS (...), p. 17). Bij DVZ verklaarde u echter dat u enkele dagen voor uw vertrek bij uw ouders verbleef (Verklaring DVZ, p. 6). Het is niet aannemelijk dat u zou zeggen enkele dagen bij uw ouders te hebben verbleven, als dit in werkelijkheid meer dan twee maanden zou zijn geweest. Bovendien wordt in de attesten van de partij (bewijsstuk 6) en uw burens (bewijsstuk 7), die op 20 en 30 oktober werden opgesteld, ook nog steeds aangegeven dat jullie in Los Pinos woonden. Het attest van de burens vermeldt wel dat de politieke activiteiten in jullie woning ophielden. Het is niet aannemelijk dat ze dit wel zouden vermelden maar niet de meer ingrijpende verhuis. De geloofwaardigheid van jullie verhuis naar uw ouders en bijgevolg ook de bedreiging die hiervan de oorzaak geweest zou zijn, worden door uw verklaringen en de neergelegde documenten dus ernstig ondermijnd.

De geloofwaardigheid van uw problemen in het algemeen wordt bovendien sterk ondergraven door deze documenten. De partijattesten (bewijsstuk 6) maken namelijk totaal geen melding van de problemen die u kende omwille van uw activisme, hoewel ze na het laatste incident op 7 oktober werden opgesteld. Ook het attest van uw burens (bewijsstuk 7) vermeldt enkel dat jullie woning constant werd belegerd door Circulos Bolivarianos en gewapende bendes, maar gaat niet concreter in op de details van deze belegering. Bovendien maakt ze helemaal geen melding van de problemen die u nog kende in de pizzeria. Gezien u deze documenten solliciteerde in het kader van uw vertrek uit Venezuela, doet de afwezigheid van de latere problemen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Ook wat betreft het incident op 29 september legt u tegenstrijdige verklaringen af. U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze u opdroegen te stoppen met uw activiteiten (CGVS (...), p. 24). Bij DVZ verklaarde u echter dat ze u opdroegen te vertrekken (Vragenlijst CGVS). Daarnaast is dit incident weinig aannemelijk om verschillende redenen. U stelt namelijk verhuisd te zijn omwille van de intimidatie door de colectivos en de FAES, maar wanneer deze in de pizzeria staan besluit u toch naar hen te gaan. Nochtans vroegen ze naar de eigenaar van de bestelwagen en dus uw vader (CGVS (...), p. 17-18). Wanneer u gevraagd wordt waarom u in plaats van uw vader ging, stelt u dat u de zaken van de

bestelwagen regelde en wanneer u gevraagd wordt waarom u, gezien uw eerdere problemen, toch het risico nam naar beneden te gaan, stelt u dat het een openbare plaats was en u er zeker van was dat ze niet tot iets ergs zouden overgaan en dat u geen andere optie had omdat ze al in de pizzeria stonden. Deze houding staat haaks op uw eerdere besluit om naar uw ouders te verhuizen omwille van uw eerdere problemen (CGVS (...), p. 23). Bovendien was de eigenlijke eigenaar, uw vader, ook in huis en had hij dus kunnen gaan (CGVS (...), p. 22). Deze gang van zaken komt weinig geloofwaardig over.

Het is bovendien weinig aannemelijk dat de FAES naar de eigenaar van de bestelwagen, in feite uw vader, zouden vragen als ze eigenlijk u willen bedreigen. U geeft aan dit zelf ook niet te begrijpen (CGVS (...), p. 23). Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat ze u eerst op 29 september zouden opdragen dat u uw activiteiten stopzet (CGVS (...), p. 24), dat u dit vervolgens doet (CGVS (...), p. 25) en dat ze vervolgens toch uw vader slaan en via hem zeggen dat u het land moet verlaten (CGVS (...), p. 24). U geeft als verklaring dat ze eigenlijk wilden dat u het land zou verlaten (CGVS (...), p. 25). Daarop wordt u gevraagd waarom ze dat niet tegen u zeiden en antwoordt u dat dat de manier is waarop ze te werk gaan en dat ze niet altijd uitdrukkelijk zeggen dat ze willen dat je het land verlaat, maar dat wel zo bedoelen (CGVS (...), p. 25). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Bovendien gebeurt er verder niets meer wanneer u dit bevel niet inwilligt. U bleef namelijk na het incident met uw vader nog meer dan een maand boven de pizzeria wonen en kende in deze periode geen problemen meer. Wanneer u gevraagd wordt waarom u tot eind november wachtte om het land te verlaten antwoordt u dat de vlucht op die datum gepland stond. Vervolgens stelt u ook dat u nergens anders naartoe kon (CGVS (...), p. 26). Indien u werkelijk met de dood zou zijn bedreigd, kan wel degelijk verwacht worden dat u zo snel mogelijk die situatie ontvlucht. U kan dan ook niet verklaren waarom u niet sneller het land verliet. Bovendien besloten jullie in deze periode te huwen in Guanare (bewijsstuk 5). U stelde dat dit al gepland was en dat jullie daarvoor wilden samenkomen met de familie om afscheid te nemen. Wanneer gevraagd wordt waarom jullie in deze periode, waarin u bedreigd was door de Venezolaanse autoriteiten indien u het land niet zou verlaten, besloot bij diezelfde autoriteiten te trouwen, stelt u dat u dat besloot omdat u die mensen kende en wist dat er niets zou gebeuren (CGVS (...), p. 26). Gezien de eerdere problemen die u gekend zou hebben, is jullie houding in deze periode niet in verhouding tot jullie vrees en ondermijnt deze dan ook de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden problemen.

Voorts is uw echtgenote ook niet op de hoogte van het feit dat de personen die uw vader in elkaar sloegen tegen hem zouden hebben gezegd dat u het land moest verlaten. Ze stelt louter dat zij misschien iets over u hebben gezegd (CGVS (...) B, p. 21). Wanneer haar gevraagd wordt waarom ze niet weet dat ze zeiden dat u het land moest verlaten, stelt ze dat u haar enkel zei dat ze iets over u hadden gezegd omdat ze anders schrik zou hebben (CGVS (...) B, p. 24). Het is niet aannemelijk dat u dit uitermate belangrijk onderdeel van uw asielrelaas niet met uw echtgenote gedeeld zou hebben.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van de partij Primero Justicia niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van de partij Primero Justicia.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaart dat jullie financiële situatie goed was (CGVS (...), p. 7). Jullie werkten in de zaken van uw ouders, waarvan ze na uw vertrek de pizzeria hebben verhuurd. Daarnaast hebben ze momenteel van de tacozaak een winkel gemaakt (CGVS (...), B, p. 6-7). Aangezien uw ouders eigenaar bleven van beide gebouwen, kan er dus aangenomen worden dat jullie bij een terugkeer opnieuw in de zaken van uw ouders zouden kunnen werken. U zou ook probleemloos kunnen wonen bij uw ouders, aangezien zij een grote woning hebben en jullie er een eigen kamer hadden (CGVS (...), B, p. 16).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela,

persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijs bevestigen jullie identiteit, Venezolaanse nationaliteit en reisroute die niet in twijfel worden getrokken. Uw strafblad bewijst dat u een blanco strafblad hebt. Er wordt in deze beslissing evenmin betwist dat uw vader eigenaar is van een bestelwagen en dat jullie samen een pizzeria hadden. Wat het artikel betreft wordt niet betwist dat de protesten op 23 januari 2019 gepaard

gingen met geweld door de Venezolaanse autoriteiten en dat hierbij een dode viel in Guanare. Dit betreft echter algemene informatie over de situatie in Venezuela en Guanare in het bijzonder. De foto's die u neerlegt van het protest van 23 januari tonen aan dat jullie hierop aanwezig waren, wat niet betwist wordt. Ook dat jullie nadien een oproep deden voor medicijnen wordt niet betwist evenmin dat de bestelwagen op deze dag beschadigd werd. Wat de foto's van uw vader betreft, kan niet betwist worden dat hij verwond is. De oorzaak van deze verwondingen kan echter aan de hand van deze foto's niet achterhaald worden. De attesten van jullie partijlidmaatschap en van jullie burens werden eerder in deze beslissing al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vraagt derhalve in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, waartoe hij verwijst naar diverse rapporten en krantenartikelen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen nieuwe stavingstukken.

2.2.2. Op 3 mei 2021 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nog een verklaring van de Coördinator van Primero Justicia voor de gemeente Guanare bij. In de aanvullende nota wordt gesteld dat dit document de belangrijke functie van verzoeker bij Primero Justicia bevestigt, evenals het feit dat hij aangevallen werd door chavistische bendes en hierdoor met zijn echtgenote is moeten vluchten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij in 2014 bij de parlementsverkiezingen campagne voerde voor Victor Uribe van de partij Voluntad Popular en dat hij in dat jaar ook deelnam aan betogingen. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2017 actief is voor de partij Primero Justicia, waarvan hij soms deelnam aan vergaderingen. Verzoeker stond in voor de logistiek van evenementen, waaronder het eten, de stoelen en de podia. Verzoekers echtgenote was ook lid van de partij, hielp hem met het eten en noteerde

klachten in Los Pinos. Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn politieke activiteiten in september 2019 problemen kreeg met leden van de FAES en de *colectivos* en dat geëist werd dat hij zou stoppen met zijn politieke activiteiten. Verzoeker stopte vervolgens met zijn politieke activiteiten. Op 7 oktober 2019 werd zijn vader evenwel in elkaar geslagen en de daders zeiden zijn vader dat hij aan verzoeker moest zeggen dat hij Venezuela moest verlaten. Op 24 november 2019 verliet verzoeker samen met zijn echtgenote Venezuela op illegale wijze.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor *low-level* demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.3. Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

De Raad wijst er in dit verband op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat de door verzoeker voorgehouden problemen met de *colectivos* en leden van de FAES voor zijn vertrek uit Venezuela ongeloofwaardig zijn. In het bijzonder wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat (i) het activisme relatief beperkt bleef en voornamelijk ondersteunend was, waarbij erop wordt gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote recent enkel deelnamen aan de betoging op 23 januari 2019 en op de activiteiten van de partij nooit het woord namen; (ii) er twijfels zijn te plaatsen bij het beweerde activisme; (iii) het in het licht van de beschikbare landeninformatie en gezien verzoekers beperkt politiek activisme weinig aannemelijk is dat verzoeker geviseerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, en in het bijzonder door de speciale troepen van de FAES; en (iv) verzoeker en zijn echtgenote daarenboven tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen afleggen over de bedreigingen die zij ondergaan zouden hebben.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.4.3.1. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal terecht het door verzoeker (en zijn echtgenote) beweerde activisme in twijfel trekt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers op het volgende gewezen:

“Jullie leggen als bewijs van jullie activisme namelijk twee foto's neer van jullie op de manifestatie van 23 januari 2019 (bewijsstuk 8; CGVS (...), p. 16). Hoewel u naar eigen zeggen voor alle samenkomsten van de partij de logistiek regelde (CGVS (...), p. 8), maakte u van deze samenkomsten echter geen enkele foto over. Ook nadat uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd nog foto's van jullie activiteiten voor de partij over te maken (CGVS (...) B, p. 24), werden er geen verdere bewijzen in die zin overgemaakt. Dat jullie geen enkele foto kunnen voorleggen van jullie voorgehouden voornaamste activiteiten voor de partij doet dan ook ernstige vragen rijzen over de reikwijdte en frequentie van jullie activisme.

U legt daarnaast ook weinig overtuigende verklaringen af over uw contacten binnen de partij en de vergaderingen waaraan u deelnam. Wanneer u wordt gevraagd wie er concreet op die vergaderingen aanwezig was, antwoordt u dat er veel personen waren. Daarop wordt opnieuw gevraagd welke personen concreet aanwezig waren en geeft u de namen van drie personen waarmee u vooral omging. Twee van hen hadden geen bepaalde rol binnen de partij (CGVS (...), p. 12). Een van hen, J. J. T. L. (...), is een goede vriend van uw ouders en de eigenaar van uw woning in Los Pinos. U geeft aan te denken dat hij secretaris-generaal was van de partij in de staat Portuguesa. Gevraagd waarom u niet zeker bent van zijn rol binnen de partij, stelt u dat er in de partij veel personen zijn met belangrijke taken, die niet echt een belangrijke functie uitoefenen (CGVS (...), p. 10-11). U geeft aan buiten met deze drie personen geen contact te hebben met andere personen binnen de partij (CGVS (...), p. 12). Het is dan ook weinig overtuigend dat u niet goed weet welke rol of functie uw belangrijkste contact binnen de partij had. Gezien uw rol als verantwoordelijke voor de logistiek is het bovendien opmerkelijk dat u enkel contact zou hebben met een enkele persoon met een omschreven functie binnen de partij. Er kan namelijk verwacht worden dat u voor de logistiek van alle partijactiviteiten met meerdere prominente partijleden contact zou moeten hebben. Gezien deze vaststellingen moet de intensiteit van uw activiteiten voor de partij Primero Justicia dan ook ernstig genuanceerd worden.

Jullie leggen ter staving van jullie activisme voor de partij Primero Justicia elk een attest voor dat jullie lidmaatschap bevestigt (bewijsstuk 6). Hierin staat naast jullie specifieke rol die jullie zelf vermeldden, namelijk coördinator van de logistiek en adjunct-coördinator van familierecht, echter ook dat jullie beiden politiek secretaris zouden zijn en dat u ook coördinator activisme zou zijn. Wanneer u hierop wordt gewezen en wordt gevraagd waarom dat ook op dit document staat, antwoordt u dat u denkt dat ze dat hebben geschreven om u een functie te geven, maar dat u enkel de logistiek deed (CGVS (...), p. 15). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is namelijk niet aannemelijk dat ze u in dit document een functie zouden toebedelen die u helemaal niet hebt. Dat de inhoud van dit document niet overeenkomt met uw verklaringen over uw activisme, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activisme. Bovendien moet de waarde van deze attest ernstig genuanceerd worden. Het is namelijk, gezien het werd opgesteld op 20 oktober, door u gesolliciteerd in het kader van uw vertrek uit Venezuela en werd bovendien opgesteld door uw vriend J. T. (...).”

Met verzoekers loutere verwijzing naar de twee foto's van verzoeker en zijn echtgenote op de manifestatie van 23 januari 2019, de opmerking dat zij niet op deze manifestatie waren met het doel om gefotografeerd te worden en de verwijzing naar het attest dat hun lidmaatschap bevestigt, wordt op geen enkele manier afbreuk gedaan aan voormelde vaststellingen. In het bijzonder blijft onverminderd overeind dat zij geen foto's bijbrengen van de door hen voorgehouden voornaamste activiteiten voor de partij, zoals van de samenkomsten waarvoor verzoeker de logistiek zou hebben geregeld, dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde over zijn contacten binnen de partij en de vergaderingen waaraan hij deelnam, dat de inhoud van het bijgebrachte attest inzake hun lidmaatschap niet overeenkomt met verzoekers verklaringen over zijn activisme en dat de waarde van het attest ernstig genuanceerd moet worden gezien het gesolliciteerd karakter ervan en de vaststelling dat het werd opgesteld door verzoekers vriend J. T.

Verder biedt verzoeker met zijn loutere bemerking dat in het attest inzake hun lidmaatschap inderdaad enkele functies staan opgesomd die verzoeker zou kunnen uitvoeren maar dat hij zich in de praktijk voornamelijk met de logistieke kant van de zaken bezighield, geen afdoende verklaring voor het feit dat men verzoeker in dit document een functie toebedeelt die hij helemaal niet heeft.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij politiek activist was, openlijk de partij Primero Justicia steunde en instond voor de logistieke taken, en dat dit niet wordt betwist door verwerende partij, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan bovenstaande motivering van verwerende partij waaruit blijkt dat er wel degelijk ernstige twijfels bestaan bij de door verzoeker en zijn echtgenote voorgehouden activiteiten voor de partij Primero Justicia.

2.3.4.3.2. Bovendien wordt er door de commissaris-generaal hoe dan ook op gewezen dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat hun activisme relatief beperkt bleef en voornamelijk ondersteunend was. Zij namen namelijk recent enkel deel aan de betoging op 23 januari 2019 (notities CGVS verzoeker, p. 11) en ook op de activiteiten van de partij namen zij nooit het woord (notities CGVS echtgenote, p. 12). De commissaris-generaal verwijst in dit verband naar de beschikbare landeninformatie en besluit dat hieruit blijkt dat het gezien hun beperkt politiek activisme weinig aannemelijk is dat zij gevisieerd zouden worden door de Venezolaanse autoriteiten, en in het bijzonder de speciale troepen van de FAES. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing op het volgende gewezen: *"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.*

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer

dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Gezien uw beperkt politiek activisme is het dus weinig aannemelijk dat u gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, en in het bijzonder door de speciale troepen van de FAES.”

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn opposantenrol geminimaliseerd wordt. Hij benadrukt dat hij campagne voerde voor Victor Uribe van de partij Voluntad Popular, dat hij deelnam aan protesten en dat hij kritiek uitte op sociale media. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker hiermee op geen enkele wijze de motivering dat uit zijn verklaringen en die van zijn echtgenote blijkt dat hun activisme relatief beperkt bleef, in een ander daglicht stelt. De Raad benadrukt vooreerst dat wat betreft het gegeven dat verzoeker in 2014 bij de parlementsverkiezingen campagne voerde voor Victor Uribe van de partij Voluntad Popular en in dat jaar ook deelnam aan betogingen, verzoeker in de jaren nadien geen concrete problemen heeft gekend omwille van deze activiteiten. Wat betreft de recente politieke activiteiten van verzoeker en zijn echtgenote, die sinds 2017 actief zouden zijn voor de partij Primero Justicia, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat hun activisme relatief beperkt bleef, aangezien uit hun verklaringen blijkt dat hun rol voornamelijk ondersteunend was, dat zij recent enkel deelnamen aan de betoging op 23 januari 2019 en dat zij op de activiteiten van de partij nooit het woord namen. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij kritiek uitte op sociale media, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op geen enkel moment heeft aangehaald dat hij kritiek uitte op sociale media. Nochtans mag zulks van hem worden verwacht indien hij omwille hiervan een vrees koestert bij een terugkeer naar Venezuela. Verzoeker laat verder geheel na stukken bij te brengen waaruit blijkt dat hij kritiek geuit heeft op sociale media, waardoor dit slechts een blote *post factum*-bewering betreft.

2.3.4.3.3. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij en zijn echtgenote in hun land van herkomst ernstige problemen hebben gekend omwille van hun politieke activiteiten, gelet op de verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die door de commissaris-generaal werden vastgesteld in verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote over de bedreigingen die zij ondergaan zouden hebben.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote inconsistente verklaringen afleggen over de eerste problemen met de *colectivos* en leden van de FAES. Meer bepaald wordt het volgende vastgesteld: “U stelt namelijk dat in de eerste week van de september de rondrijdende *colectivos* en leden van de FAES bij u thuis kwamen aanbellen. U was driemaal zelf thuis toen het gebeurde en de burens meldden u dat het vaker gebeurde (CGVS (...), p. 20). Uw echtgenote verklaarde dat zij in deze periode bijna niet buiten kwam en enkel naar haar moeder ging. Toch verklaarde ze dat deze personen enkel in uw wijk rondreden en verder niets deden (CGVS (...) B, p. 17-18). Wanneer ze met uw verklaringen wordt geconfronteerd, stelt ze dat u dat nooit tegen haar hebt gezegd en dat ze hen alleen zag rondrijden (CGVS (...) B, p. 24. Deze verklaring kan allerminst overtuigen. In de eerste plaats is het al weinig aannemelijk dat dit telkens gebeurde op de weinige momenten dat zij naar haar moeder ging en dat ook de burens het nooit meldden aan haar. Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat u haar hierover niet zou verteld hebben, gezien de problemen die u later gekend zou hebben. Dat uw echtgenote niet op de hoogte is van de eerste problemen die u gekend zou hebben met deze personen, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”

Verzoeker meent in het verzoekschrift dat geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid. Hij wijst erop dat zijn echtgenote amper buitenkwam. Zij wist wel dat de *colectivos* tot aan de poort kwamen, maar verzoeker kwam de *colectivos* vaker tegen doordat hij meer naar buiten ging en zag dat ze eveneens aan de poort aanbelden. De Raad stelt evenwel vast dat waar verzoeker thans lijkt voor te houden dat

hij de *colectivos* aan de poort zag aanbellen toen hij naar buiten ging, dit haaks staat op zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Immers blijkt daaruit duidelijk dat hij zich in het huis bevond toen de *colectivos* aanbelden in de eerste week van september en dat hij in het huis bleef (*"Hoe vaak zijn ze komen aan aanbellen tussen 1 en 7 september? Ik weet het niet heel goed, want ik was niet altijd thuis als het gebeurde, maar de burens hebben het wel gezien, toen ik wel thuis was en gezien had, was drie keer. Wat deed u als er aangebeld werd? Ik ging niet naar buiten want ik was heel bang maar ze konden niet binnenkomen, want daar in die buurt wonen veel mensen en die zouden allemaal op straat komen moest er zoiets gebeuren. Ze bellen aan en u opent niet, wat gebeurt er dan? Ja ik keek door het raam en ze bleven ook nooit lang, na een tijdje gingen ze terug weg"*) (notities CGVS, p. 20)). In het licht van deze verklaringen is het dan ook wel degelijk onaanneemelijk dat zijn echtgenote, die amper buitenkwam, hiervan niets gemerkt zou hebben en slechts verklaarde dat deze personen enkel in hun wijk rondreden en verder niets deden. Daarenboven blijft onverminderd overeind dat het onaanneemelijk blijft dat verzoeker zijn echtgenote hierover niets zou hebben verteld, gezien de problemen die hij later gekend zou hebben.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van het verblijf bij zijn ouders. Dienaangaande wordt door de commissaris-generaal immers op het volgende gewezen: *"U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie na de bedreiging op 15 september naar uw ouders verhuisden (CGVS (...), p. 17). Bij DVZ verklaarde u echter dat u enkele dagen voor uw vertrek bij uw ouders verbleef (Verklaring DVZ, p. 6). Het is niet aannemelijk dat u zou zeggen enkele dagen bij uw ouders te hebben verbleven, als dit in werkelijkheid meer dan twee maanden zou zijn geweest."*

Verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een misverstand is ontstaan, dat hij er amper de tijd kreeg om alles te vertellen en dat hem verzekerd werd dat hij op het Commissariaat-generaal over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail uiteen te zetten. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze tegenstrijdigheid te wijten is aan een misverstand bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vooreerst toont hij op geen enkele wijze aan dat zijn verklaringen er verkeerd zouden zijn genoteerd. De Raad duidt erop dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij er in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in zijn verklaringen te corrigeren (vragenlijst CGVS, p. 2). Bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij geen opmerkingen hierover had (notities CGVS, p. 2). Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker, wanneer geconfronteerd met een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal, plots meent dat er een misverstand ontstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het louter gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en dat verzoeker er verzekerd werd dat hij op het Commissariaat-generaal de kans zou krijgen om alles in detail te vertellen is evenmin van aard om voormelde ernstige tegenstrijdigheid te verklaren.

In verband met deze verhuis naar verzoekers ouders, wordt door de commissaris-generaal bovendien nog de pertinente vaststelling gedaan dat in het attest van de partij (document 6) en van verzoekers burens (document 7), die op 20 en 30 oktober 2019 werden opgesteld, ook nog steeds wordt aangegeven dat zij in Los Pinos woonden en geen gewag maken van de ingrijpende verhuis naar verzoekers ouders. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van deze verhuis naar verzoekers ouders en bijgevolg ook van de bedreiging die hiervan de oorzaak zou zijn geweest.

Wat betreft voormelde attesten van de partij en verzoekers burens, dient er tevens op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat deze documenten ook de geloofwaardigheid van verzoekers problemen in het algemeen ondergraven en dit omwille van volgende overwegingen: *"De partijattesten (bewijsstuk 6) maken namelijk totaal geen melding van de problemen die u kende omwille van uw activisme, hoewel ze na het laatste incident op 7 oktober werden opgesteld. Ook het attest van uw burens (bewijsstuk 7) vermeldt enkel dat jullie woning constant werd belegerd door Circulos Bolivarianos en gewapende bendes, maar gaat niet concreter in op de details van deze belegering. Bovendien maakt ze helemaal geen melding van de problemen die u nog kende in de pizzeria. Gezien u deze documenten solliciteerde in het kader van uw vertrek uit Venezuela, doet de afwezigheid van de latere problemen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen."*

Verzoeker tracht het feit dat in de attesten geen gewag wordt gemaakt van hun verhuis, te verklaren door de uitleg dat hij de partij niet op de hoogte heeft gebracht van hun verhuis omdat hij wilde dat zo

weinig mogelijk mensen hiervan op de hoogte waren. De Raad bemerkt evenwel dat het attest van de partij werd opgesteld op 20 oktober 2019, na het incident op 29 september 2019, waarbij twee leden van de FAES de pizzeria binnenkwamen onder het mom van een inspectie en verzoekers aanwezigheid aldaar vaststelden. Aangezien het dan ook duidelijk was dat verzoekers belagers op de hoogte waren van verzoekers verblijf bij zijn ouders, ziet de Raad geen redenen waarom verzoeker zijn partij niet op de hoogte zou hebben gesteld van zijn verhuis naar zijn ouders en de problemen die hij daar nog heeft gekend. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele verklaring aanreikt voor het gegeven dat ook het attest van zijn burens geen gewag maakt van de verhuis en de problemen die zij nog kenden in de pizzeria. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de motivering dat de afwezigheid van de verhuis en de latere problemen in deze documenten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze problemen, temeer gezien verzoeker deze documenten solliciteerde in het kader van zijn vertrek uit Venezuela.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote ook tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen afleggen over het incident op 29 september 2019, waarbij twee leden van de FAES de pizzeria binnenkwamen om de bestelwagen te controleren, en over de nasleep van het incident. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht overwogen als volgt: *“Ook wat betreft het incident op 29 september legt u tegenstrijdige verklaringen af. U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze u opdroegen te stoppen met uw activiteiten (CGVS (...), p. 24). Bij DVZ verklaarde u echter dat ze u opdroegen te vertrekken (Vragenlijst CGVS). Daarnaast is dit incident weinig aannemelijk om verschillende redenen. U stelt namelijk verhuisd te zijn omwille van de intimidatie door de colectivos en de FAES, maar wanneer deze in de pizzeria staan besluit u toch naar hen te gaan. Nochtans vroegen ze naar de eigenaar van de bestelwagen en dus uw vader (CGVS (...), p. 17-18). Wanneer u gevraagd wordt waarom u in plaats van uw vader ging, stelt u dat u de zaken van de bestelwagen regelde en wanneer u gevraagd wordt waarom u, gezien uw eerdere problemen, toch het risico nam naar beneden te gaan, stelt u dat het een openbare plaats was en u er zeker van was dat ze niet tot iets ergs zouden overgaan en dat u geen andere optie had omdat ze al in de pizzeria stonden. Deze houding staat haaks op uw eerdere besluit om naar uw ouders te verhuizen omwille van uw eerdere problemen (CGVS (...), p. 23). Bovendien was de eigenlijke eigenaar, uw vader, ook in huis en had hij dus kunnen gaan (CGVS (...), p. 22). Deze gang van zaken komt weinig geloofwaardig over. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de FAES naar de eigenaar van de bestelwagen, in feite uw vader, zouden vragen als ze eigenlijk u willen bedreigen. U geeft aan dit zelf ook niet te begrijpen (CGVS (...), p. 23). Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat ze u eerst op 29 september zouden opdragen dat u uw activiteiten stopzet (CGVS (...), p. 24), dat u dit vervolgens doet (CGVS (...), p. 25) en dat ze vervolgens toch uw vader slaan en via hem zeggen dat u het land moet verlaten (CGVS (...), p. 24). U geeft als verklaring dat ze eigenlijk wilden dat u het land zou verlaten (CGVS (...), p. 25). Daarop wordt u gevraagd waarom ze dat niet tegen u zeiden en antwoordt u dat dat de manier is waarop ze te werk gaan en dat ze niet altijd uitdrukkelijk zeggen dat ze willen dat je het land verlaat, maar dat wel zo bedoelen (CGVS (...), p. 25). Deze uitleg kan niet overtuigen.*

Bovendien gebeurt er verder niets meer wanneer u dit bevel niet inwilligt. U bleef namelijk na het incident met uw vader nog meer dan een maand boven de pizzeria wonen en kende in deze periode geen problemen meer. Wanneer u gevraagd wordt waarom u tot eind november wachtte om het land te verlaten antwoordt u dat de vlucht op die datum gepland stond. Vervolgens stelt u ook dat u nergens anders naartoe kon (CGVS (...), p. 26). Indien u werkelijk met de dood zou zijn bedreigd, kan wel degelijk verwacht worden dat u zo snel mogelijk die situatie ontvlucht. U kan dan ook niet verklaren waarom u niet sneller het land verliet. Bovendien besloten jullie in deze periode te huwen in Guanare (bewijsstuk 5). U stelde dat dit al gepland was en dat jullie daarvoor wilden samenkomen met de familie om afscheid te nemen. Wanneer gevraagd wordt waarom jullie in deze periode, waarin u bedreigd was door de Venezolaanse autoriteiten indien u het land niet zou verlaten, besloot bij diezelfde autoriteiten te trouwen, stelt u dat u dat besloot omdat u die mensen kende en wist dat er niets zou gebeuren (CGVS (...), p. 26). Gezien de eerdere problemen die u gekend zou hebben, is jullie houding in deze periode niet in verhouding tot jullie vrees en ondermijnt deze dan ook de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden problemen.

Voorts is uw echtgenote ook niet op de hoogte van het feit dat de personen die uw vader in elkaar sloegen tegen hem zouden hebben gezegd dat u het land moest verlaten. Ze stelt louter dat zij misschien iets over u hebben gezegd (CGVS (...) B, p. 21). Wanneer haar gevraagd wordt waarom ze niet weet dat ze zeiden dat u het land moest verlaten, stelt ze dat u haar enkel zei dat ze iets over u hadden gezegd omdat ze anders schrik zou hebben (CGVS (...) B, p. 24). Het is niet aannemelijk dat u dit uitermate belangrijk onderdeel van uw asielrelaas niet met uw echtgenote gedeeld zou hebben.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal “*spijkers op laag water*” zoekt. Of ze nu zeiden dat hij moest ophouden met zijn activiteiten, dan wel dat hij er moest vertrekken, is volgens verzoeker niet de essentie van zijn relaas. Wat wel de essentie is, is dat de *colectivos* hem zeiden dat ze hem er niet meer wilden zien, wat inhield dat verzoeker zijn activiteiten diende stop te zetten en te vertrekken. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hiermee geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid opheft. De Raad benadrukt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud louter stelde dat ze hem opdroegen te stoppen met zijn activiteiten (notities CGVS, p.24). Dat ze haar zouden hebben gezegd dat ze verzoeker er niet meer wilden zien, zoals verzoeker thans lijkt voor te houden, blijkt nergens uit zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij stelde dat ze hem opdroegen te vertrekken. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht mag worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over de precieze bedreigingen vanwege de twee leden van de FAES op 29 september 2019. De vaststelling dat hij hierin niet slaagt, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder stelt verzoeker dat het niet mag verbazen dat men naar zijn vader vroeg, aangezien zowel de FAES als de *colectivos* erom bekend staan ook familieleden onder druk te zetten. Daarnaast bemerkt verzoeker nog dat hij degene was die de bestelwagen voornamelijk gebruikte, ook al stond hij op naam van zijn vader. Dit was dan ook de reden waarom verzoeker de FAES te woord stond. Verzoeker begrijpt niet wat hier vreemd aan is.

De Raad bemerkt evenwel dat verzoeker aangaf dat de FAES naar de pizzeria was gekomen onder het mom van een inspectie terwijl ze eigenlijk hem zochten (notities CGVS, p. 23).

De Raad wijst er evenwel op dat in de door verzoeker weergegeven omstandigheden – verzoeker zou naar zijn ouders zijn verhuisd omwille van de intimidatie door de *colectivos* en de FAES – het niet aannemelijk is dat verzoeker in plaats van zijn vader, die nochtans ook thuis was, naar beneden ging en besloot zelf de FAES te woord te staan, zelfs als de vader niet goed ter been meer zou zijn. Verzoekers uitleg dat hij degene was die de bestelwagen voornamelijk gebruikte volstaat in het licht van zijn eerdere problemen niet om te verklaren waarom hij dit risico nam.

Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat hij niet de financiële middelen had om het land eerder te verlaten. Hij diende eerst zijn wagen te verkopen en alles te regelen om te kunnen vluchten. De Raad stelt evenwel vast dat dit een loutere *post factum*-verklaring betreft, daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de vraag waarom hij nog tot eind november gewacht heeft om het land te verlaten louter stelde dat de vlucht op die datum gepland stond (notities CGVS, p. 26). De Raad acht het onverenigbaar met verzoekers voorgehouden vrees dat hij na het incident met zijn vader op 7 oktober nog meer dan een maand boven de pizzeria bleef wonen. Indien verzoeker werkelijk met de dood zou zijn bedreigd, kan wel degelijk verwacht worden dat hij zo snel mogelijk die situatie ontvlucht en niet blijft op een plaats waar hij gemakkelijk gevonden kan worden.

2.3.4.4. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten aangaande de (veiligheids-)situatie in Venezuela, duidt de Raad erop dat dergelijke loutere verwijzing naar de algemene toestand in verzoekers land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat zijn lidmaatschap van de partij Primero Justicia niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal kennen omwille van zijn lidmaatschap van de partij Primero Justicia.

2.3.4.6. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijs bevestigen jullie identiteit, Venezolaanse nationaliteit en reisroute die niet in twijfel worden getrokken. Uw strafblad bewijst dat u een blanco strafblad hebt. Er wordt in deze

beslissing evenmin betwist dat uw vader eigenaar is van een bestelwagen en dat jullie samen een pizzeria hadden. Wat het artikel betreft wordt niet betwist dat de protesten op 23 januari 2019 gepaard gingen met geweld door de Venezolaanse autoriteiten en dat hierbij een dode viel in Guanare. Dit betreft echter algemene informatie over de situatie in Venezuela en Guanare in het bijzonder. De foto's die u neerlegt van het protest van 23 januari tonen aan dat jullie hierop aanwezig waren, wat niet betwist wordt. Ook dat jullie nadien een oproep deden voor medicijnen wordt niet betwist evenmin dat de bestelwagen op deze dag beschadigd werd. Wat de foto's van uw vader betreft, kan niet betwist worden dat hij verwond is. De oorzaak van deze verwondingen kan echter aan de hand van deze foto's niet achterhaald worden. De attesten van jullie partijlidmaatschap en van jullie burens werden eerder in deze beslissing al besproken."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de verklaring van de Coördinator van Primero Justicia voor de gemeente Guanare die verzoeker bijbracht per aanvullende nota van 3 mei 2021, wijst de Raad erop dat inzake dit attest, waarmee verzoeker zijn lidmaatschap en zijn beweerde problemen tracht te staven, gelijkaardige opmerkingen dienen te worden gemaakt als het eerder bijgebrachte attest van de partij. Immers dient ook inzake dit attest te worden vastgesteld dat het een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu het werd opgesteld op 26 februari 2021, ruim na het vertrek van verzoeker uit Venezuela. Bovendien werd ook dit attest opgesteld door verzoekers vriend J. T., waardoor er bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan aan worden verleend. Verder dient te worden vastgesteld dat dit attest van 26 februari 2021 slechts op zeer algemene wijze stelt dat verzoekers woning constant werd belegerd door chavistische bendes en dat dit uiteindelijk heeft geleid tot de beslissing van verzoeker en zijn echtgenote om Venezuela te verlaten, maar niet in detail ingaat op de concrete problemen van verzoeker en zijn echtgenote. Dit attest volstaat dan ook geenszins om het door verzoeker voorgehouden politiek activisme aan te tonen, laat staan de problemen die hij in dit verband zou hebben gekend.

2.3.4.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale

autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.2.1. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

2.3.5.2.2. Voor zover verzoeker ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus 15 mei 2020, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van

gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020” blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoeker en zijn echtgenote zijn evenwel niet afkomstig van één van deze deelstaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in Guanare (staat Portuguesa) werd geboren, dat verzoekers echtgenote, geboren in Maracay (staat Aragua), op éénjarige leeftijd naar Guanare (staat Portuguesa) verhuisde, en dat verzoeker en zijn echtgenote hier hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Venezuela. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Portuguesa actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Portuguesa is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “Guidance Note” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.5.5. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET